

ud paa ogsaa at besætte Posten i Wien med en Chargé d'affaires. Det er ikke uden Betænkkelighed, at jeg stiller dette Forslag. Wien har været og vil vedblivende være en vigtig politisk Observationspost, og Posten vil efter dette Lovforslag snarest faa forøget Betydning, idet der gives den en økonomisk Opgave, som den hidtil har savnet. Naar jeg dog har ment for nærværende ikke at burde fremkomme med noget videregaaende Forslag, er det af økonomiske Hensyn. Idet Udenrigsministeriet stiller Forslag om Oprettelsen af en helt ny Post i Konstantinopel og samtidig opretholder Posten i Rom, som man tidligere har ment kunde nedlægges, forekommer det mig, at man vel kan vente, at Ministeriet er i Stand til samtidig at foreslaa nogen Besparelse paa andre Punkter. Jeg foreslaar da Nedlæggelsen af Gesandtembedet i Wien. Posten i Wien forringes i nogen Grad i diplomatisk Betydning i det Øjeblik, vor Repræsentant dersteds ikke længere er akkrediteret ved det andet Stormagts-hof i Italien. Naar desuden et Arbejde af væsentlig samme Karakter nu skal optages paa de tre Pladser, Lovforslaget drejer sig om, og af Embedsmænd, væsentlig henhørende til samme Aldersklasse, er der noget, der taler for til at begynde med at stille Posterne lige og begynde smaat for senere at kunne benytte de indvundne Erfaringer om Posternes Betydning for danske Interesser paa den nye Basis til at træffe de Ændringer, der maatte have vist sig paakrævede. Idet der dernæst ifølge Loven kan tillægges en Chargé d'affaires Titel af Ministerresident, haaber jeg, at der er draget Omsorg for at give vor Repræsentant i Wien en Stilling, der vil sætte ham i Stand til ogsaa at varetage den Del af Virksomheden, der gaar ud paa at sende Regeringen Indberetninger vedrørende den internationale Politik. Det er ogsaa min Tro, at man saavel i Wien som i Rom vil foretrække, at de to Poster hver faar sin selvstændige Chef, selv om der kun tillægges denne en lavere diplomatisk Grad. Men nægtes kan det selvfølgelig ikke, at Danmark ved kun at være repræsenteret ved en Ministerresident i formel Henseende faar en ringere Stilling i Wien, end vi hidtil har haft, og ringere end Stater af væsentlig samme Betydning. Saavel i denne Henseende som ogsaa med Hensyn til den økonomiske Basis, der jo for alle tre Poster kun bliver beskeden, maa det være den kommende Tid forbeholdt

at træffe Afgørelse efter de Erfaringer, der til den Tid vil være indvundne.

For at lette Gennemførelsen af de Forandringer med Hensyn til Posterne, der til enhver Tid maatte være paakrævet efter Forholdene, har jeg givet Lovforslagets §§ 1 og 2 den foreslaaede Affattelse. Ifølge Loven om Diplomater og Konsulatsvæsen vil det ved at forøge den en Chargé d'affaires tilkommende Lønning fra 6,000 til 8,000 Kr. aarligt være muligt at udnævne ham til Ministerresident og at give ham den højere diplomatiske Rang som overordentlig Gesandt og befuldmægtiget Minister.

Efter den Udvikling, Italien har taget i de senere Aar, vil det ikke være muligt at undvære en Repræsentation i Rom, saaledes som det da heller ikke har været muligt helt at undvære en saadan i de siden 1908 forløbne Aar. Om den økonomiske Foretagsomhed, der rører sig i Italien, og den Interesse, man der begynder at nære ogsaa for Forbindelsen med Danmark, derom er Vidne de just i denne Tid paa italiensk Initiativ henholdsvis i Italien og Danmark skabte dansk-italienske Komiteer til Fremme af Handelen mellem de to Lande. Forslaget gaar ikke ud paa at forøge Udgifterne til Repræsentationen i Italien, men paa at gøre Posten selvstændig, da det har vist sig vanskeligt at lede den fra Wien, og at træffe en Ordning, hvorefter de Penge, der er bevilgede til Repræsentation i Italien, virkelig ogsaa kommer til Anvendelse der.

Efter Lovforslaget gives der Repræsentanterne i de tre Byer diplomatisk Karakter. Dette er sket, fordi Udenrigsministeriet maa anse det for mest hensigtsmæssigt og praktisk ogsaa at være i Forbindelse med Regeringerne i de paagældende Lande. Opgaven forandres ikke derved. Da Danmark ikke har nogen selvstændig politisk Interesse i de paagældende Lande, vil Opgaven for alle tre Pladser væsentlig blive af økonomisk Natur. Efter den Uddannelse, de i Udenrigsministeriets Tjeneste-virkende Embedsmænd nu faar, er der heller ikke Forskel paa dem i den Henseende, at nogle er Diplomater og andre Konsuler. Alle faar de den samme Uddannelse. Af alle kræves der, at de skal have gjort Tjeneste saavel ved Gesandtskab som ved Konsulat, og hvad specielt Besættelsen af de tre her omhandlede Poster angaar, vil jeg kunne foreslaa dem besat med Embedsmænd, der alle har konsulær Uddannelse.